

niti gledé obtoženke Lucije B. Kajti naj je le-ta samó sokriva vprašavnega pregreška, zapada istotako v zmyslu §-ov 5., 239. kaz. zak. kazni § 4. zak. zoper oderuštvo.

V kolikor pa pritožba pobija razveljavljenje menic in drugih, iz oderuštva izvirajočih pravnihi opravil, je ni bilo moči upoštevati, kajti zoper izrek o zasebno-pravnihi zahtevkih je dopusten samo vzklic (§ 283. kaz. pr. r.), katerega pa obtoženki nista prijavili.

Gerkič.

Iz knjige judikatov.

(Št. 141. Plenis. sklep z dne 6. junija 1899, št. 340 Pr.)

Določba §-a 501. civ. pr. reda, da je v bagatelnihi rečeh dopusten priziv proti prvi sodbi le radi ničnostnihi razlogov §-a 477., št. 1 do 7, izključuje popolnoma izpodbijanje take sodbe potom rekurza po §-u 55. civ. pr. reda radi izreka o stroških.

Z ozirom na važnost pravnega vprašanja, katero so sodišča različno reševala: je li dopusten rekurz proti bagatelnihi sodbam radi izreka o stroških, je zaprosilo justično ministerstvo, da se predloži v smislu §-a 16. f. ces. pat. od 7. avgusta 1850 plenismarnemu senatu najvišjega sodišča to vprašanje v rešitev. Najvišje sodišče je sklenilo, da se gore navedeni pravorek zapiše v judik. knjigo, in je pri tem to-le vpoštevalo:

Določba §-a 55. civ. pr. r., da je moči izrek o stroških kake sodbe edino le potom rekurza izpodbijati, ako se zajedno ne izpodbija odločba v glavni reči, ima za samo ob sebi umevno podlago to, da je sploh dopusten pravni lek proti odločbi v glavni reči. Po §-u 501. civ. pr. r. pa je moči v bagatelnihi rečeh prvo sodbo izpodbijati le radi ničnostij §-a 477., št. 1 do 7 civ. pr. r., in to le potom priziva. Iz tega pa izhaja predosledno, da je v bagatelnihi rečeh rekurz proti sodbi radi izreka o stroških izključen. Kajti bila bi nepravilnost, ki je gotovo zakonu ni moči podtikati, ako bi se dopuščal rekurz proti bagatelnihi sodbam radi izreka o stroških, torej le radi postranskega zahtevka, dočim bi se meritorna odločba v isti sodbi ne dala stvarno izpodbijati. Saj je namen §-a 55. civ. pr. r. edino le ta, da se akcesorni zahtevok sodnihi stroškov bolj jednostavno uveljavlja in hitrejše konečno reši, ne pa, da bi

se mogla sodba radi stroškov v večji meri izpodbijati, nego li odločba v glavni reči. Temu nazoru se tudi ne upira določba §-a 517., št. 5 civ. pr. r., da je v bagatelnih rečeh dopusten rekurz, ako se odloči o stroških s sklepom. § 517. civ. pr. r. našteva namreč samo izjemne slučaje in ga radi tega ni moči ekstenzivno razlagati; vrhu tega pa se nanaša ta določba zgolj na slučaj, da se je izreklo o stroških s sklepom. Po teh izvajanjih je jasno, da rekurz proti sodbam v bagatelnem postopanju radi izreka o stroških ni dopusten.

Razne vesti.

V Ljubljani, 15. septembra 1899.

— (Iz kronike društva »Pravnika«.) Dne 28. pr. m. je umrl v Mokronogu družtenik, notar Stanko Pirnat po daljši bolezni v najlepši možki dōbi 40. let. Bil je ljubezniv kolega, blag značaj in ves mož. Na »Pravnikovih« izletih je razvijal svoje pevske darove, ki mu tudi na domačem glasbenem polji ohranijo trajen spomin. Bodi mu lahka zemlja!

— (Osobne vesti.) Imenovan je avskultant P. Hudovernik sodnim pristavom za Metliko. — Premeščena sta: notar K. Čibej iz Komna v Gorico, notar dr. Ig. Kotnik iz Tolmina v Komen. — Umrl je dr. Jul. Wurzbach pl. Tannenberg, odvetnik v Litiji, dne 14. t. m. v 80. letu svoje dōbe.

— (Gibanje v avstrijskem odvetništvu.) Da novi civilnopravdni red skrči veljavo odvetniškega stanu, da mu novi eksekucijski red vzame skoraj vse iz rok, to se je vedelo že v naprej. Če stranka ni več »dominus litis« ali »dominus executionis«, tedaj odpade tudi oblast njenega zastopnika, odvetnika ali notarja. Vzlic temu, v novih civilnopravnih zakonih predosledno izvedenemu načelu in vzlic nekaterim določbam, ki jih je smatrati naravnost za odijozne, ni se odvetniški stan upiral reformam, ki so bile v celoti potrebne. Vsak odvetnik je tudi takoj videl, da je pri kraji udobni čas, ko si je lahko po svojih razmerah razdelil svoja opravila in mirno ter polagoma v svoji pisarni proučeval in popolnjeval pravdno gradivo.

Prvi meseci nove prakse so vsakega odvetnika uverili, da se od njega zahteva ves drugačen duševni napor, da pa s tem niso v primeri novi dohodki. Vendar pa ga je moralo z notranjim zadovoljstvom napolnjevat novo pravno življenje in zavest, da je postavljen pomočnikom na stran sodnikom, ki naj z novimi sredstvi vrše tem težavnejšo idealno nalogo. Pričakovati se je smelo, da bodo sodniki tudi zanaprej vpoštevali posebno zvanje odvetniškega stanu, katero so določile tradicije od pamtiveka in katero je novi civilnopravdni red — tako vsaj smo smeli v teoriji misliti — celo povzdignil in vsovršil. In smelo trdimo, da bi »gros« avstrijskih sodnikov nikdar ne izrabljaj svoje nove moči proti odvetnikom in ne kalil prepotrebne harmonije z odvetništvom, ako bi tega ne skušali doseči administrativni uplivi.